

Uchwała Nr VIII/62/94
Rady Miejskiej Starogardu Gdańskiego
z dnia 8 grudnia 1994 r.

w sprawie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego.

Na podstawie art. 22 i 23 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 109 z 1991 roku, poz. 470) Rada Miejska Miasta Starogardu Gdańskiego postanawia:

§ 1

Wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego RP z wnioskiem o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją art. 4 i art. 45 ustawy z dnia 2 lipca 1994 roku o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. Nr 105 z 1994 roku, poz 509).

§ 2

1. Powierzyć reprezentowanie miasta Starogard Gdański w tej sprawie Prezesowi Związku Miast Polskich, **Wojciechowi Szczęsnemu Kaczmarkowi** (Prezydentowi Miasta Poznania) i wskazanym przez niego pełnomocnikom prawnym.
2. Wystąpić do Prezesa Związku Miast Polskich o informowanie organów miasta Starogard Gdański o przebiegu postępowania.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Miasta Starogardu Gdańskiego.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miejskiej
Starogardu Gdańskiego

Roman Klin

Uzasadnienie:

W dniu 2 lipca 1994 roku Sejm RP uchwalił ustawę o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych, zwaną dalej ustawą (Dz.U. Nr 105 z 11 października 1994, poz. 105). Podstawą do prac legislacyjnych był projekt rządowy ustawy, wniesiony jeszcze w roku 1993 (jako pilny).

W dalszym biegu procesu legislacyjnego Senat RP ustawę odrzucił, po czym Sejm przyjął ją wymaganą większością głosów.

Prezydent RP nie uwzględnił wniosku Związku Miast Polskich o skorzystanie z prawa weta (w załączeniu) i podpisał ustawę w dniu 21 września br.

Przepisy art. 4 i 45 ustawy nakładają na gminy nowe, obowiązkowe zadania własne w sposób niezgodny z:

1. artykułem 73 ustawy konstytucyjnej z dnia 17 października 1992 r., (Dz.U. Nr 84, poz. 426), który w ustępie 2 stanowi, iż „źródła dochodów jednostek samorządu terytorialnego w zakresie zadań publicznych są gwarantowane ustawowo”;
2. utrzymanym w/wym. ustawą artykułem 1 Konstytucji RP, z którego wypływa zasada pewności prawa.

Naruszenie powyższych zasad konstytucyjnych nastąpiło, ponieważ:

1. Nałożono na Gminę nowe (art. 4 i art. 45 ust. 1 ustawy), własne zadania publiczne bez ustawowego zagwarantowania środków finansowych na ich wykonanie. Ustawa określa - w postaci dotacji celowej - część źródeł finansowania nowych zadań w ustępach 2 i 3 artykułu 45. Ustęp 2 ustanawia pierwszy limit tych źródeł („w granicach kwot określonych na ten cel w ustawie budżetowej”). Ustęp 3 stanowi delegację dla Rady Ministrów do wydania rozporządzenia, które „określa zasady i tryb ustalania oraz przekazywania gminom z budżetu państwa dotacji, o których mowa w ust. 2”.

Po pierwsze: delegowanie uprawnień do faktycznego ustalenia źródła sfinansowania nowego zadania własnego gmin Radzie Ministrów jest niezgodne z brzmieniem ust. 2 art. 73 ustawy konstytucyjnej.

Po drugie: wydane w oparciu o powyższą delegację rozporządzenie Rady Ministrów:

- a) ustala wielkość dotacji celowych w sposób wyłączający niektóre gminy z możliwości ich otrzymania,
- b) postanawia, że - w zależności od „zasobności” gminy (wielkości jej dochodów podatkowych) - gmina musi ze swych dotychczasowych dochodów, przeznaczonych na realizację dotąd nałożonych zadań publicznych, pokryć znaczną część (o ile nie całość) wydatków na wypłatę dodatków mieszkaniowych (5, 8 lub 10% swych dochodów podatkowych).

Faktycznie więc rozporządzenie Rady Ministrów przenosi na gminy całość lub większą część obciążeń finansowych, związanych z realizacją nowego zadania, bez przyznania nowych źródeł finansowania na ten cel. Tymczasem w brzmieniu ustępu 2 artykułu 73 ustawy konstytucyjnej wynika także - naszym zdaniem - zasada adekwatności źródeł dochodów do zakresu realizowanych zadań publicznych.

2. Nałożenie na gminy nowych zadań własnych bez wskazania źródeł ich sfinansowania nastąpiło z naruszeniem art. 9 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego, podpisanej i ratyfikowanej przez Polskę w roku 1992, zwłaszcza z ust. 2 artykułu, który ustanawia zasadę adekwatności zasobów finansowych gmin do zakresu przydzielonych im przez ustawy zadań.

Nieuwzględnienie zasady ustanowionej przez ratyfikowany przez Polskę akt prawa międzynarodowego stanowi naruszenie zasady pewności prawa, wypływającej z art. 1 Konstytucji RP.

Ponadto naruszenie zasady pewności prawa nastąpiło poprzez nadanie gminom jako własnych, nowych zadań publicznych (art. 4 i 45 ust. 1 ustawy), nieuwjętych, a nawet pozostających w sprzeczności z treścią art. 7 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o

samorządzie terytorialnym, który w ust. 1 p. 7) wymienia „komunalne budownictwo mieszkaniowe” jako jedyne zadanie własne gminy z zakresu mieszkalnictwa.